

— 191 —

Тя въ клопката се улови.
Ще ми се дига на голѣмо!

ГРЕТХЕНЪ.

Какъ?

ЛИСХЕНЪ.

Ей, на!

Вечъ двама храни тя съсъ своята храна.

ГРЕТХЕНЪ.

Ахъ!

ЛИСХЕНЪ

Така за нея

И съ него колко тя лудѣя!
Разходки ли не би,
Хора и веселби,
Все тя да бжде на лице,
Разглѣзи я съ количе и съ винце;
За хубавица ми се има,
Не се срамува тя да взима
Подаръци отъ негови рѣцѣ;
Що бѣ закачки и шегал
И нѣма цвѣтето сега!

ГРЕТХЕНЪ.

Горката!

ЛИСХЕНЪ.

Ти я жалишъ още?

Прѣдемъ си ний до късни нощи;
И мама ни не пуска вѣнъ —
А тя съ любовника прѣдъ кѣщний пѣнъ,
Или пѣкъ въ тѣмний дворъ
По часове на сладъкъ разговоръ . . .
Сега тя нека да познай,
И въ срамна риза да се поразкай!